

CU TINE...

Rolea Nicolae

din ciclul " versuri pentru Preafrumoasa Doamnă....."

Cu tine....

Am citit, citesc si voi citi, stare cu parfum de lună, înfloresc, intineresc si urc: nota muzicala pe o strună.

Multe cărți prin mână mea trecură, multe file, lent, am răsturnat, și din toate florile de suflet, doar prin cărți m-am ridicat...

Când eram așa mai feciorelnic, prins de dor și arțăgos băiat... puneam cartea într-o traistă veche și fugeam la margine de sat... unde, în cămașa cu dantela verde, legănată de un vânt duios, torcea păduricea dragă, ca motanul cenușiu, pufos...

Ca o școlăriță emotivă, frunza-mi tot clipea din ochi, mă gândeam că-i un descântec, cum făcea mătușa, de deochi...

tânăr, frumușel și ager în simțire, prin mireasmă de parfum stelar, crudul codrului se cuibărea-n privire, ca o piatră roză-n inelar,

ușurel, sosea de pe carare jderul, în poiana cu lăstarii copti, și sprintară mai venea o căprioara să-i citesc o mie una nopți...

cerul își lăsa dantela albastră peste florile cu visul mut, iar fiorul se pitea prin roze în ținutul cald și de demult.

Așa am deprins și slovele duioase, toate îmi păreau cu sfânt temei... luna, ca o scoică visătoare, mă culca, duios, la sânul ei...

După ce prin mână îmi trecură, cărți cu limbile de foc, constatai că-s omul care... am băut o cupă de noroc,

pana, am simțit-o înmugurită, în splendoarea dorului roș- dalb și prin versuri traversam câmpia, ca pe murgul nostrul alb...

Peste ani îmi fu dorință-n carte, ca un adevăr lunatec spus și pe firul existenței mele, aripi de lumină eu am pus...

am zburat spre zări pribege, prins de iureșul asurzitor, și-n tăcerea nopților ursuze... am stat drept ca fagu-ntr-un picior...

Câte cărți prin mână îmi trecură, toate cu un suflet aurit, eu, poet, cum e frumoasa Doamnă... pân' la slova-i dragă n-am găsit...

azi păleşte liliacul fraged, când îi simte noul ei parfum, şi coboară boarea ca şi leacul
peste dorul meu, duium,

noaptea ca o hoată, şmechereşte, prin duios parfum de măr, şi-a făcul culcuşul peste vreme, la
distinsa Doamna-n păr....

au venit si stelele duioase, cand azurul tremura-n splendori...şi-au făcut căsuţă-n ramuri....în
misterul cald din ochişori....

poezia-i arde prin cuvinte, pe divanul unui suflet bun....o privesc cu luare-aminte...
si in palma-i sufletul mi-l pun...

Eu n-am comentat, se ştie bine, nu prea mă găsesc prin timpul scurs, dar acum mă duc prin floare:
în pistilul unui fin discurs...

Dacă noi pe Doamna o înţelegem, sfinte, dacă mint: acum..să mor!...vom vedea cum focul arde chiar
în dorul crud din ochisor;

vom vedea cum plânge tandru, un vulcan în palma ei, când secundele şotronul joacă în brăţara fină,
cu scânteii...

e sublimă-n tot ce scrie astăzi, are versul cu dor greu, amanet i-aş lua guriţa s-o sărut sfios, mereu...

prin acorduri minunate şi în slove de mărgean... să mă-ntoarcă la origini, când eram un băietan şi
citeam într-o poiană, cu drumuri pe scurtături, unui pui de căprioară ce venea de prin păduri...

Mulţumesc, frumoasă Doamnă....ca mă-ntorci din prag de toamnă !